



עפ"א (תל-אביב-יפו) 57012-11-12 - גד ורקשטל נ' מדינת ישראל

עפ"א (תל-אביב-יפו) 57012-11-12 - גד ורקשטל נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו

עפ"א (תל-אביב-יפו) 57012-11-12

גד ורקשטל

בעצמו

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[30.01.2013]

כב' השופטת אביגיל כהן

באמצעות השירות המשפטי של עיריית תל-אביב) ע"י עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מקומיים בת"א-יפו (כב' השופט גיא הימן) מיום 20.11.12 בתיק 00/02/4485930 ולפיו הורשע המערער בעבירה שיוחסה לו - עבירה לפי סעי' 6(א)(2) לחוק עזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו) תשמ"ד - 1984 - חניה במקום המיועד לפריקה וטעינה בלבד. בכתב האישום נטען, כי ביום 23/5/11 בשעה 10:31 ברחוב הפטיש ליד בית מס' 7 בתחום העיר תל אביב יפו, העמיד/החנה הנאשם את רכבו במקום בו החניה אסורה עפ"י תמרור "אין חניה" או "אין עצירה פרט לפריקה וטעינה" והרכב עמד/חנה שלא לצורך פריקה וטעינה מיידית ובלתי פוסקת.
2. לאחר ששמע את עדות הפקח ועדות הנאשם; הגיע כב' השופט למסקנה ולפיה אשמתו של הנאשם הוכחה כל צרכה. הוצגו לבימ"ש תמונות שצילם הפקח בזמן אמת. בתמונה אחת נראית מכונית הנאשם חונה במקביל לאבני שפה צבועות אפור-אדום ובתמונה האחרת רואים תמרור האוסר עצירה ומתחתיו כיתוב הקובע כי תחום ההתייחסות של התמרור הוא 12 מ' והאיסור חל על עצירה בימים א-ה בין השעות 08:00-14:00 וכן נרשם כי פריקה וטעינה במקום היא מותרת.



- בימ"ש דחה טענת הנאשם ולפיה אין התאמה בין התמרור לבין ההוראה שבגינה הועמד לדין כמפורט בכתב האישום. קבע כי על סמך חומר הראיות; בשעה 10:31 כאשר חנה הנאשם, היתה העמדת כלי הרכב מותרת רק לצורך פריקה וטעינה ובמקרה דנן הנאשם לא עסק בפריקה או טעינה. הפקח שהעיד כי המתין במקום 10 דקות לא הבחין בפריקה וטעינה. לפי עדות הנאשם; הוא חנה במקום לצורך צילום חומר בבימ"ש סמוך ומאחר ואין מדובר ב"פריקה וטעינה"; לא קיבל ביהמ"ש את הטענה ולפיה עסק ב"פריקה וטעינה".
3. בשים לב לכך שרכבו של המערער נשא תו נכה, בימ"ש העלה את השאלה האם החניה של הנאשם במקום אשר הוקצה לפריקה ולטעינה גרמה הפרעה ממשית לתנועה.
- נקבע, כי אין מדובר בהפרעה לנסיעתם של כלי רכב בכביש סמוך אלא סבר כב' השופט כי יש לדאוג לכך שלא תגרם הפרעה, במובן זה שרכב המבקש לפרוק או לטעון יאלץ להימנע מפעולה זו, או שהפעולה תשובש בדרך אחרת. בימ"ש קמא הגיע למסקנה לפיה במקום שבו כך ארע, הרי שנגרמה הפרעה ממשית לתנועה.
- בימ"ש בגזר הדין נתן ביטוי לכך שבמשך מס' שעות היה צורך לשמוע את טענות הצדדים וגזר על המערער קנס בסך 1,000 ₪.
4. המערער מרחיב בערעורו בנוגע לבקשתו לפסול את השופט הימן מהדין בענינו - נושא שאין מקום להתייחס אליו כלל בהליך שלפני. הוא לא הציג בפני החלטה של כב' הנשיאה הרמן; המונעת מכב' השופט הימן לדון בענינו של המערער. (המערער טען כי יש "מכתב" כזה אך לא ראיתי אותו). על כל פנים, ביהמ"ש העליון הוא הערכאה אשר מכריעה בנושא פסלות שופט ואין כל החלטה אשר פסלה את כב' השופט מלדון בתיק.
5. המערער לא חלק על כך שבפועל רכבו הוא זה שחנה במקום; כפי שהופיע בדו"ח, אך טען כי האשימו אותו באישום שלא תאם את התמרור.
- כמו כן טען כי בימ"ש טעה כאשר קבע כי התקיימה "הפרעה ממשית" לתנועה.
- עוד טען, כי טעה בימ"ש כאשר האמין לפקח ולמאשימה בנוגע לחניון ברחוב שוקן.
- כמו כן טען, כי האישום והכתובת שבה חנה, זהים למקרה שבו עסק עניין גולדמן (עפ"א 10829-03-12 גולדמן נ' עיריית תל אביב) ועל כן, גם במקרה שלו היה צריך בימ"ש לזכותו.
- המערער טוען, כי גובה הקנס שהושת עליו הוא גבוה מידי וכי "טעה בימ"ש כאשר בטרם נחתם פס"ד סירב לרשום בפרוטוקול את אשר נאמר באולם הן בנושא הקלדן החדש והן בכמות המתדיינים שחיכו באולם".
6. דין הערעור להידחות.



א) ביום 22/1/12 התקיימה ישיבת הקראה בתיק. המערער לא טען, כי "פרק וטען" באותו מקום, אלא שהוא חנה במקום שהיה מותר לו לחנות שם עפ"י חוק החניה לנכים תשנ"ד - 1993 (להלן: "חוק החניה לנכים") וכי "יש שם חניה של 6 מכוניות של פריקה וטעינה, אין שום עסק שזקוק לפריקה וטעינה". (מתוך עמ' 1 שורות 13 - 14 לדין מיום 22/1/12) וטען טענות בנגוע למהותו של התמרור במקום. התיק נקבע להוכחות.

ב) פרוטוקול הדיון ארוך ומפורט. ניכר כי בימ"ש נתן למערער את מלוא יומו בבימ"ש ושמע את העדויות והסיכומים באופן מיטבי.

העובדה ששופט לא מאפשר לבעל דין לשאול מספר פעמים את אותה שאלה, היא עובדה המעידה על ניהול הדיון כראוי ובודאי שלא מעידה על כך שלא ניתן לנאשם יומו בבית המשפט. יש לזכור כי למרות הכלל של "דין פרוטה כדין מאה", אין לאפשר כדרך שבשגרה לנהל הליך הוכחות בתיק בגין דו"ח חניה אחד מספר שעות כה רב כפי שנעשה במקרה דנן. בימ"ש של ערעור יוצא מנקודת הנחה ולפיה פרוטוקול משקף את הדיון. לא הוגשה ע"י מי מהצדדים בקשה לתיקון פרוטוקול וממילא בימ"ש קמא לא היה צריך לתקן את הפרוטוקול.

ג) מקובלת עלי מסקנתו של בימ"ש קמא ולפיה חנה המערער במקום המוקצה ל"פריקה וטעינה", שעה שהוא לא עסק כלל בפריקה וטעינה.

כב' השופט בחן את התמונה ת/1 ואת התמונה שצולמה ב"זמן אמת" ולפיה מכוניתו של המערער חנתה במקביל לאבני שפה צבועות אפור - אדום.

קיבל את עדותו של הפקח ומצא אותה מהימנה, כי מדובר במקום שבו העמדת כלי רכב מותרת רק לצורך פריקה וטעינה. המתין במקום 10 דקות ולא הבחין בפריקה או טעינה.

עוד ציין, ובצדק, כי טענת המערער לפיה פנה לבימ"ש הסמוך לצורך צילום מסמכים, אינה יכולה להיות "פריקה וטעינה".

ד) כבר נקבע בפסיקה, כי תכליתו של תמרור האוסר חניה אלא לצרכי פריקה וטעינה, היא לאפשר העמדת רכב לצרכי פריקה וטעינה של משא שבדרך כלל אדם אינו מטלטל אותו בידיו ממקום למקום. (ראה פסקה 11 לע"פ 2940/94 צבי לוי נ' מדינת ישראל) [להלן: "הלכת לוי"].

עפ"י הגדרת חניה בסעיף 1 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 פעילות הפריקה והטעינה צריכה להיות מיידית וללא הפסקות.

פריקה וטעינה היא לצורך פריקת מטען או טעינת מטען ולא על מנת שהמערער ילך לצלם מסמך בבימ"ש סמוך. (ראה גם פס"ד שנתתי בעניין דומה ביום 23/1/13 בעפ"א 47761-11-12 עיריית ת"א נ' ירון גל).



משעמד המערער על טענתו לפיה אין מדובר במקום שהחניה מוגבלת בו רק לצרכי פריקה וטעינה וטענתו זו נדחתה, רק מתבקש היה להגיע למסקנה ולפיה הוא לא ביצע פעולה של "פריקה" ו"טעינה".

(ה) באשר למילוי אחר הוראות חוק החניה לנכים:

הסוגיה המשפטית ביחס לשאלה - אם נכה בעל תו חניה רשאי לחנות במקום המיועד ל"פריקה וטעינה", תלויה ועומדת בבימ"ש העליון במסגרת בקשת רשות ערעור על פסק דין שנתתי ביום 4/6/12 בעפ"א 34442-04-12 זאב גיא נ' מדינת ישראל שם ציינתי בסעיף 10 ו':

"אינני סבורה, כי מדובר בהוראת חוק לא ברורה. הוראת החוק היא ברורה לטעמי. עצם העובדה שתמרור האוסר פריקה וטעינה לא נכלל בסעיף 3 לחוק מובילה אותנו לבחון את נסיבות המקרה על פי הקריטריונים שנקבעו בסעיף 2 לחוק. כך נעשה בפועל ואין כאן ספק אשר צריך להוביל לזיכוי מחמת הספק.

נכון שבפסיקה קיימות גישות שונות ועדיין לא הוכרעה כל הסוגיה בשאלת היחס שבין איסור חניה במקום המיועד לפריקה וטעינה ובין הוראות חוק הנכים, אך המחלוקת בפסיקה אינה במהותה לגבי עצם השאלה - אם מותר לנכה לחנות במקום המיועד לפריקה וטעינה בכל מצב, אלא באילו תנאים מותר לו לחנות על פי דרישות סעיף 2 לחוק.

קיימת מחלוקת אם יש להסתפק בפוטנציאל ההפרעה על מנת לענות לקריטריון של "הפרעה ממשית" על פי סעיף 2 (א) (4) לחוק או שמא יש להוכיח "הפרעה ממשית" (ועל מי מוטל נטל ההוכחה), אך לגבי עצם הטענה ולפיה אסור לנכה לחנות בכל מצב, בחנייה

במקום המיועד לפריקה וטעינה אין מחלוקת בפסיקה. (גם הערת כב' השופט ג'ובראן ברע"פ 604/10 עו"ד יעקב לביא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] בסוף ההחלטה מתייחסת לתשתית עובדתית ולכך שיש לבחון גם אם התקיימו הדרישות עפ"י חוק החניה לנכים עובדתית, בטרם בוחנים את היחס שבין תמרור טעינה ופריקה לבין חוק חנייה לנכים)".

קבעתי, כי לטעמי יש להוכיח, כי חניית הנכה היתה בפועל "הפרעה ממשית" לתנועה ולא להסתפק בהפרעה פוטנציאלית. בנסיבות אותו מקרה, סברתי, כי אכן הוכח שהחנייה היוותה בפועל הפרעה ממשית לתנועה ועל כן ההרשעה נותרה על כנה.

זאת שלא כמו במקרה אליו היפנה המערער בעניין גולדמן עפ"א 10829-03-12 גולדמן נ' עיריית תל אביב, שם חנה המערער במקום המיועד ל"פריקה וטעינה" לפרק זמן קצר של מספר דקות על מנת שיוכל לסייע לאחיו העיוור להגיע לפגישה.

(ו) הסוגיה המשפטית הזו אינה טענה הכרעה בענייננו כיוון שכאשר אני בוחנת את נסיבות המקרה דנן, ניתן להגיע למסקנה, כי אין מדובר במקרה שבו אין "הפרעה ממשית" אלא רק פוטנציאלית.

המערער אישר בעדותו כי הוא ניגש לבימ"ש לצלם פרוטוקול וכי "זה יכול לקחת בין רבע שעה לחצי שעה". (עמ' 8 שורה 22 לפרוטוקול).

אשר, כי התחום המותר ל"פריקה וטעינה" הוא 12 מ'. אישר כיצד רכבו חנה במקביל למדרכה בתחילת המפרץ ומעדותו שלו ניתן להבין, כי אין זה רציני לקבל את הטענה שהעלה ולפיה עוד 5 מכוניות יכולות לחנות במקום כאשר רכבו חנה שם כפי שחנה (ראה עמ' 8 שורות 29 - 35 לפרוטוקול).

כאשר משקללים את פרק הזמן, אשר חורג בהרבה מהמקובל במקרים של "פריקה וטעינה" (כ- 10 דקות) בצירוף האופן שבו חנה ובמקום שבו אין מקום נוסף לצרכי "פריקה וטעינה", במקום שבו נעשית פעילות מסחרית, אני סבורה, כי בענייננו התקיימה "הפרעה ממשית" והדיון אם די ב"הפרעה פוטנציאלית" אם לאו, הוא בענייננו אקדמי בלבד.

7. לסיכום:

(א) לאור האמור לעיל, אין מקום להתערב בהכרעת הדין.

משלא התקבלו טענות המערער, ממילא היה רשאי כב' השופט להשית קנס גבוה מסכום מקור ואין מקום להתערב גם בעניין גובה הקנס.

על כן, אני דוחה את הערעור.

(ב) המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ט שבט תשע"ג, 30 ינואר 2013, בהעדר הצדדים.